

Sygn. akt Ts 271/11

POSTANOWIENIE

Warszawa, dnia*20 listopada*... 2012 r.

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Zbigniew Cieślak

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej
Spółdzielnia Mieszkaniowa W w W w sprawie zgodności:

art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 2009 r. o zmianie ustawy
o spółdzielniach mieszkaniowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw
(Dz. U. Nr 223, poz. 1779) z

art. 2, art. 21 oraz art. 64 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

**odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w zakresie
dotyczącym badania zgodności art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 grudnia
2009 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz o zmianie
niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 223, poz. 1779) z art. 2, art. 21 i art. 64
Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.**

UZASADNIENIE:

W skardze konstytucyjnej z 13 września 2011 r. Spółdzielnia Mieszkaniowa W w W (dalej: skarżąca) zakwestionowała zgodność art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 2009 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 223, poz. 1779; dalej: ustawa z 2009 r.) z art. 2, art. 21 oraz art. 64 Konstytucji.

Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującą sprawą. Sąd Apelacyjny w W Wydział Cywilny wyrokiem z dnia czerwca 2011 r. (sygn. akt) oddalił apelację skarżącej od wyroku Sądu Okręgowego w W Wydział Cywilny z dnia października 2010 r. (sygn. akt), zobowiązującego skarżącą do złożenia oświadczenia woli w sprawie nieodpłatnego przeniesienia na rzecz jednego ze swoich członków własności wskazanego w tym orzeczeniu lokalu użytkowego. Niezależnie od powyższego skarżąca wskazała, że postanowieniem z dnia czerwca 2011 r. (sygn. akt) Sąd Najwyższy – Izba Cywilna odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w W Wydział Cywilny z dnia sierpnia 2010 r. (sygn. akt), oddalającego apelację skarżącej od wyroku Sądu Okręgowego w W Wydział Cywilny z dnia listopada 2009 r. (sygn. akt), który zobowiązywał skarżącą do złożenia oświadczenia woli w sprawie nieodpłatnego przeniesienia na rzecz jednego ze swoich członków własności wskazanego w tym orzeczeniu lokalu.

W ocenie skarżącej zakwestionowany art. 4 ust. 1 ustawy z 2009 r. narusza zasadę poprawnej legislacji (art. 2 Konstytucji) w związku z zasadami: ochrony własności (art. 21 ust. 1 Konstytucji) oraz dopuszczalności

wywłaszczenia jedynie na cele publiczne i za słusznym odszkodowaniem (art. 21 ust. 2 Konstytucji), a także w związku z zasadami wyrażającymi: prawo każdego do własności i innych praw majątkowych (art. 64 ust. 1 Konstytucji), równą dla wszystkich ochronę prawną własności i innych praw majątkowych (art. 64 ust. 2 Konstytucji), jak również dopuszczalność ograniczenia własności tylko ustawą i tylko w zakresie, w jakim nie narusza ona istoty prawa własności (art. 64 ust. 3 Konstytucji).

Zarządzeniem sędziego TK z dnia 5 marca 2012 r. skarżąca została wezwana do uzupełnienia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez: dokładne wskazanie sposobu naruszenia przysługujących jej praw i wolności wywodzonych z art. 21 oraz art. 64 Konstytucji przez zaskarżony art. 4 ust. 1 ustawy z 2009 r.; doręczenie statutu skarżącej; wykazanie, że Zarząd skarżącej jest legitymowany do wystąpienia – w jej imieniu – ze skargą konstytucyjną; a także doręczenie uchwały upoważnionego statutowego organu skarżącej w sprawie wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego ze skargą konstytucyjną.

W piśmie uzupełniającym wskazane braki formalne skarżąca przytoczyła treść art. 2, art. 21 oraz art. 64 Konstytucji. Wskazała także, że „zastosowanie kwestionowanej normy prawnej stało w ewidentnej sprzeczności” z art. 21 ustawy zasadniczej, gdyż „w wyniku zastosowania zakwestionowanej normy Spółdzielnia utraciła własność części budynku i prawo wieczystego użytkowania części gruntu”, a „utrata w żaden sposób nie została przez Państwo Polskie zrekompensowana”. W ocenie skarżącej „kwestionowana norma prawna doprowadziła do przesunięcia majątkowego własności oraz prawa wieczystego użytkowania gruntu z majątku Spółdzielni, jako korporacyjnej osoby prawnej do indywidualnego majątku osób prywatnych. Owo przesunięcie majątkowe nie nastąpiło na zasadzie zgodnej woli tych podmiotów, lecz przymusu państwowego, co oznacza wprost, że własność i inne prawa majątkowe przysługujące Spółdzielni są nie tyle chronione słabiej, niż prawa przysługujące innym podmiotom, lecz wręcz dyskryminowane i odbierane”. Ponadto, zdaniem

skarżącej, art. 4 ust. 1 ustawy z 2009 r. wprowadził do porządku prawnego normę tożsamą z tą, którą Trybunał Konstytucyjny uznał uprzednio za niekonstytucyjną (wyrok z dnia 17 grudnia 2008 r., P 16/08, OTK ZU nr 10/A/2008, poz. 181). Skarżąca nadesłała również swój statut, a także kopię uchwały nr Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej W z dnia lipca 2011 r. w sprawie skargi do Trybunału Konstytucyjnego, w której jako podstawę prawną do wystąpienia ze skargą konstytucyjną wskazano § 83 statutu skarżącej.

Zarządzeniem z dnia 4 lipca 2012 r. Prezes Trybunału Konstytucyjnego wyłączył ze skargi konstytucyjnej wpisanej do repertorium pod sygnaturą Ts 271/11 skargę konstytucyjną w sprawie badania zgodności art. 4 ust. 1 ustawy z 2009 r. z art. 2, art. 21 oraz art. 64 Konstytucji – w zakresie, w jakim wskazanym przez skarżącą orzeczeniem w rozumieniu art. 47 ust. 2 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: ustawa o TK) jest postanowienie Sądu Najwyższego z dnia czerwca 2011 r. (sygn. akt). Wyłączoną skargę konstytucyjną wpisano do repertorium pod sygnaturą Ts 157/12. Podlega ona odrębnemu rozpoznaniu we wstępnej kontroli przez Trybunał Konstytucyjny.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Skarga konstytucyjna jest szczególnym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw. W myśl art. 79 ust. 1 Konstytucji inicjuje ona procedurę, której celem jest zbadanie zgodności z Konstytucją przepisów stanowiących podstawę ostatecznego orzeczenia o prawach skarżącego.

W skardze konstytucyjnej zakwestionowano art. 4 ust. 1 ustawy z 2009 r. Przepis ten przewiduje, że spółdzielnia jest obowiązana, po spełnieniu warunków, o których mowa w art. 12 ust. 1, art. 17¹⁴ ust. 1 i art. 17¹⁵ ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. z 2003 r.

119, poz. 116, ze zm.; dalej: u.s.m.), o której mowa w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, do zawarcia umowy przeniesienia własności lokalu w terminie do dnia 30 czerwca 2010 r. w przypadku wniosków złożonych: (pkt 1) przed dniem 31 lipca 2007 r., o których mowa w art. 11¹, art. 12, art. 17¹⁴, art. 17¹⁵, art. 39, art. 48 i art. 48¹ u.s.m. – w brzmieniu obowiązującym przed tym dniem, oraz (pkt 2) od dnia 31 lipca 2007 r. do dnia 29 grudnia 2009 r., o których mowa w art. 12, art. 17¹⁴ i art. 17¹⁵ u.s.m.

Trybunał odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w zakresie dotyczącym badania zgodności art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z 2009 r. z art. 2, art. 21 oraz art. 64 Konstytucji ze względu na niespełnienie przesłanki formalnej z art. 47 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK, polegającej na konieczności uzyskania ostatecznego orzeczenia wydanego na podstawie zaskarżonego przepisu.

Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z 2009 r. nie stanowił podstawy rozstrzygnięcia w sprawie skarżącej, ponieważ powódka złożyła do spółdzielni mieszkaniowej wnioski o przekształcenie własnościowego prawa do lokalu użytkowego w prawo własności tego lokalu 30 grudnia 2009 r., a zatem w okresie wskazanym w art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy z 2009 r. Oznacza to, że podstawą ostatecznego orzeczenia w sprawie skarżącej był art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy z 2009 r.

Z przedstawionych wyżej powodów, na podstawie art. 49 w zw. z art. 36 ust. 3 ustawy o TK, Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu w zakresie wskazanym w sentencji.